

за него. Ала сега мога вече. Второто ми желание, след постигането на църковната независимост, ще бъде да накажа латините, да ги изгоня от Константиновград. Друго не искам.

Василий остана дълго замислено. После рече полека:

— В 1204 година Иваница срази латините, но не скъса с папата...

— Той поклати глава, след това каза: — не държиш ли сметка за желанията и на Никейския император? Нима мислиш, че той ще позволи някога ти да влезеш в царския град?

— Ще уредим отношенията си с договор. Това за мене. Това за тебе. За да нямаме после крамоли.

— Не ще бъде много як този съюз...

— Ако чрез него добия автокефалната ни църква и това ще бъде достатъчно. Затова те моля. Щом отхвърлим унията на папата, ще свикаме архиерейски събор в Църнов, който да провъзгласи нашата църковна независимост...

— А не мислиш ли, че ако издигнеш от праха тая нищожност, която е Никей, и чрез своя съюз й дадеш отново мощ и влияние, то ромеите в твоите земи ще започнат да обръщат очи към Ватаци?... Докато сега признават, че нямат друг господар, освен тебе...

Асен се замисли. Василий имаше право. Така беше. Но той щеше да използва в този съюз само това, което можеше да бъде от полза. Ако съюзът почнеше да му бъде във вреда, той можеше и да го развали...

Светият старец продължи:

— В твоите държавни работи не искам да семеса... Не искам да бъда причина после да ме укоряваш, че съм попречил на предназначаното ти дело. Не съм аз този, който ще иска от своята личност да прави въпрос и от своите лични мнения да създава разцепления. Щом тъй си решил — нека бъде...

Царят дигна радостно очи. Изгледа смаян примаса. Как бе възможно? Да се съгласи тъй лесно, веднъж като бе отказал?

— Да вярвам ли, светиня ти? Благодаря! От сърце ти благодаря...